

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS MEGFÚJTA KÜRTJÉT.
HATALMAS SZÓZATOK HANGZOTTAK A MENNYBEN.”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

- Hogyan értsük azt, hogy Jézus a világ világossága? (Jn 8,12)

AZ IDŐK JELEI

- Hálával tartozunk a szeleket visszatartó angyalok munkájáért!

EGYHÁZ

- A helyi gyülekezetek megújulása halaszthatatlanul szükséges
- Egyházon belül, vagy egyházon kívül?
- Evangelizáció és tapasztalatok

„Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tett az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor hazajön, ily munkában talál. Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt.” (Mt 24, 45–47) Jézus végidőre szóló példázata mint ha azt sejtetné, hogy jelenleg egy olyan házban lakunk, ahonnan a Gazda egy időre eltávozott, de az otthonmaradottakat sem hagyta magukra. Megbízta szolgálait, hogy hazajöveteléig gondoskodjanak a házban maradottakról, az Ő „háza népéről”. Testi-lelki szükségleteikben szolgálai „megfelelő táplálékkal” álljanak rendelkezésükre. Jézus eljövetele előtt világunkat soha nem tapasztalt zűrzavar és káosz jellemzi. Nemcsak a természetben a fizikai körülmények között láthatjuk egyre inkább veszélyeztetve az életet, hanem az emberiség általános erkölcsi, szellemi állapota is a mélypont felé tart. Ezen körülmények is fokozottan szükségessé teszik, hogy „idejében”, azaz időszerű lelki táplálékkal szolgáljuk Isten háza népét – az „övéit” – a világban és az egyházban, hogy a válságos állapotok ellenére is felkészülten, „jól tápláltan” várhassák Uruk hazajövetelét.

„Azok, akik vigyázva várnak az Úr érkezésére, nem hiú reménykedéssel vároznak. Krisztus érkezésének a várása arra indít bennünket, hogy féljük az Urat, és féljünk a bűnre kiszabott ítéleteitől. Fel kell ébrednünk abból a nagy bűnből, amely abból áll, hogy visszautasítjuk a nekünk felajánlott irgalmat. Azok, akik vigyázva vároznak az Úrra, megtisztítják lelküket az igazságnak való engedelmeskedésükkel. Ezek az éber vigyázást komoly munkálkodással kapcsolják össze. Mivel tudják, hogy az Úr az ajtó előtt áll, mindent elkövetnek annak érdekében, hogy a mennyei lényekkel együtt munkálkodjanak a lelkek üdvösségéért. Ezek azok a hűséges és bölcs sáfárok, akik időben adják meg a szolgálóknak járó bért (vö. Lk 12,42), mert azt az igazságot hirdetik, ami a jelen időben a legszükségesebb.” (Ellen G. White: *Jézus élete*)

Bárcsak jelen számunk írásai is az ebben való szolgálatra bátorítanak bennünket!

A szerkesztők

Hit általi megigazulás

- Hogyan értsük azt, hogy Jézus a világ világossága? (Jn 8,12) 2
- „A hit leckéi” 6

Az idők jelei

- Hálával tartozunk a szeleket visszatartó angyalok munkájáért! 9

Igaz gondolatok

- Albert Einstein 21

Egyház

- A helyi gyülekezet megújulása halaszthatatlanul szükséges 16
- Egyházon belül, vagy egyházon kívül? 18

Evangelizáció

- Istennel szerzett tapasztalataink az ének-zenei evangelizáció területén 20

Tapasztalatok

- Nagypám hittapasztalatai 24
- Isteni gondviselés 25

A Bizonyágtételeket olvasva

27

Búcsúzunk

- Megemlékezés Kovács Józsefről 28

Belső használatra szánt kiadvány. A fenntartásra adományokat köszönettel elfogadunk az alábbi számlaszámon:

VAJDASÁGÉRT ALAPÍTVÁNY
10402623-50526554-86651004

Szerkesztők: Vankó Zsuzsa, Buda Júlia

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu;

e-mail: kurtszo@kurtszo.hu

További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: 06-30/619-5901; elektronikusan a fenti e-mail címen

Hogyan értsük azt, hogy Jézus a világ világossága? (Jn 8,12)

Ha a Google-térképen Földünket éjszakai mód-ban nézzük az interneten, akkor élénk tárul az a sok-sok fénypont, amelyek a nagyvárosok fényzőnét jelzik. Minél fejlettebb, gazdagabb egy ország, annál inkább fényárban úszik. Olyan ország is van ezen a térképen, amelyet teljes sötétség borít. Vajon az a világosság, amit Krisztus hozott el saját személyében, élete példájában, tanításában és végtelen értékű golgotai áldozatában, mennyire képes „világítani” ezen a Földön?

János evangéliuma tanúságot tesz arról, hogy **Krisztusban élet volt, és ez „az élet volt az emberek világossága”** (Jn 1,4). De milyen volt az az élet Krisztusban, amely a világ erkölcsi sötétségében világítani tudott? Nem elegendő annyival válaszolnunk, hogy Neki önmagában való élete volt, mert az Atya megadta neki. Az sem elegendő, ha azt válaszoljuk, hogy Jézus az élet teljességét hozta el nekünk, és örök életet tud adni azoknak, akik hisznek benne, s engednek az Ő igéinek. Ezekkel a válaszokkal nem tudjuk megérteni ezt a világosságot, amely „*eljött már ebbe a világba*”, és amely az evangélium szerint „*minden embert megvilágosít*” (Jn 1,9).

Előbb vessünk egy pillantást arra, hogy milyen módon képes minden embert megvilágosítani? Mindenekelőtt a teremtett világ szépsége és rendjének törvényei által, amelyeket szemlélve a láthatatlan Teremtő felismerhető (Rm 1,20). Emellett minden embert megvilágosít a Szentlélek által, amint a lelkiismeretünk szavában tetten érhetjük ennek a jeleit, amikor figyelmeztet vagy elmarasztal. Ez a szélesebb mezője annak, hogy Isten milyen módon világosít meg minden embert, amelyben mindenkor Krisztusé a közvetítő szerep.

Az igazi világosság azonban maga Jézus Krisztus és Igéje, amelyet ha valaki követ, akkor nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága (Jn 8,12). Követni csak azt lehet, amit felismertünk, megértettünk, értékeltünk és a szívünkbe fogadtunk. Jézus életének példája már önmagában akkora világosság, hogy ha egyetlen csodát sem tett volna, akkor is fel kellene ismernünk, hogy Ő az Isten Fia! Mire gondolok?

Arra például, **hogyan viszonyult a bűnösökhöz**: Krisztus gyűlölte a bűnt, ami Isten törvényének az áthágása (1Jn 3,4), de a halál erejénél is jobban szerette a bűnöst. Azzal vádolták a farizeusok, hogy „bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik”. Ez valóban így volt, Mátéval, az egykori megvetett várossal és annak barátival asztalhoz telepedett, de nem azért, hogy azonosuljon velük a trágár, kétértelmű beszélgetésekben vagy a mértéktelen lakmározásban és ivászatban, hanem olyan orvosként, aki szelíd lelkületével és szerető elfogadásával gyógyítja a bűnbetegségben megkötözött embereket. Tanította őket, és az élet igéit mondta el nekik. A házastörésen ért asszonyt sem ítélte el, de hozzátette: „*Menj, és többé ne vétkezzél...*” (Jn 8,10–11) A megbocsátás tehát nem menlevél a bűnre. Krisztus annyira szerette a bűnös embert, hogy érte önmagát áldozatul adta, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (Jn 3,16) – de a bűnnel, az önzéssel, a hazugsággal, a képmutatással közösséget sosem vállalt, azokra a szíve sosem hajlott, pedig a bűntől megfertőzött emberi természetünket vette magára, hogy megmutassa, a hit és az imádság ereje által minden pillanatban lehet győzni a kísértő és a kísértés fölött.

Abban is világosság van, hogy Jézus **hogyan viszonyult a tanítványaihoz**. Sokáig türelemmel hordozta hitetlenségüket, emberi hibáikat. Gyakran elvonult velük magányos helyre, hogy velük legyen, és taníthassa őket. Külön is foglalkozott Péterrel, Jánossal és Jakabbal, több csodát és jelet a szemük láttára vitt véghez. Figyelmeztette, kérlelte őket, hogy virrasszanak és imádkozzanak,

Rembrandt van Rijn: Százforintos lap (Krisztus prédikál), 1643–1649

mert tudta, hogy hamarosan nagy megpróbáltatásban lesz részük, és ha nem így tesznek, akkor hitben gyengének bizonyulnak majd, s meg fogják tagadni, el fogják hagyni őt.

A tanítványok pedig nem értették, milyen baj lehet, ha egyszer Jézus velük van. Nem akarták megérteni, hogy a Megváltó élete feláldozása árán fogja őket megszabadítani a bűntől és az örök haláltól, s ez a helyzet meg fogja rendíteni őket, mert senki sem ilyen messiást várt a zsidók közül. Ha más nép lett volna a helyükben, az is hasonlóan gondolkodott volna. A népeknek minden időben vezér kell, aki egységbe kovácsolja a nemzetet, és naggyá, hatalmassá teszi őket. Az emberek becsvágya és nemzeti öntudata hatalmas és bölcs vezért kíván, aki ha kell, oda tud csapni az elnyomó vagy betolakodó ellenségnek. Az Isten szelíd lelkű áldozati bárányára akkor és ma is csak igen kevesen figyelnek.

Pedig Ő „*az Istennek ama a Báránya, aki elvesszi a világ bűneit*” (Jn 1,29). Önmagában már ez a tény hatalmas világosságot gyújt azok szívében, akik Krisztusra néznek. Van egy szeplőtlen, bűntelen áldozati bárány, akiről ezt a próféták már évszázadokkal korábban megírták, akit a zsidók az áldozati rendszerükben szemlélhettek, aki magára veszi minden ember törvényszegését, és érte a kárhozát halálát elszenvedí (Rm 6,23; Jel 2,11). Eközben senkit sem ítél el, nem jön indulatba, nem is sajnálatja magát, hanem a bűnösökért imádkozik, a gyilkosainak megbocsát, a keresztén az édesanyjáról gondoskodik, a jobbán lévő gonosztevőnek megígéri az örök életet.

Bizony így van ez, csak az nem akarja látni ezt a világosságot, aki nem hajlandó rá. Egy pogány római százados, aki azt sem tudta, hogy kicsoda a zsidók Istene, felismerte a keresztén meghaló Jézusban az Isten Fiát. Ezzel szemben a főpapak

Pieter Brueghel: Jézus és a házasságtörő nő, 1565

és az írástudók, akik ismerték az ószövetségi jóvendöléseket a Messiásról, nem ismerték fel, mert nem akarták felismerni Őt, mert szándékaikban és a tetteikben gonoszak voltak. *„Ez pedig az ítélet, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak.”* (Jn 3,19)

Hogyan viszonyult Jézus az írástudókhoz és a farizeusokhoz? Azok többsége kezdettől fogva elvetette őt, mert irigyek és féltékenyek voltak rá, mert gyűlölték Őt. Krisztus tiszta, büntelen élete megfedte őket, s ők ezért ahelyett, hogy hozzá mentek volna, és befogadták volna szavait, inkább azon voltak, hogy a Megváltóba belekössenek, és eltegyék Őt láb alól. Jézus hozzájuk való viszonyulása is világosságot hordoz számunkra.

Az elején még nem leplezte le, nem szégyenítette meg őket, hanem példázatokkal küzdött értük. Például a gonosz szőlőmunkások példázatában magukra ismerhettek a könyörtelen munkásokban, mégsem tértek meg. Abban is világosság van, hogy Krisztus viszont óvta a tanítványokat a farizeusok kovászatától, ami a képmutatás, nehogy az emberek előtt akarjanak vallásosoknak látsza-

ni. Végül pedig, amikor az írástudók teljesen megkeményedtek a bűnben, és értük már semmit sem tehetett, csak akkor mondott fölöttük ítéletet. Mi sohasem ítélezhetünk mások fölött, de Ő megtehetette, mert az ítéletet az Atya egészen a Fiúra bízta. Jézus szomorúan és fájdalmasan mondta nekik: *„Ti nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen”* (Jn 5,40), és *„ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben”* (Jn 8,24.21).

Jézus annyira aláztatos volt, hogy ki sem mondta nekik, hogy Ő a Messiás, csak amikor a Főtanács előtt vádlott fogolyként állt, pedig a szemükbe mondhatta volna, hogy *„majd eljön az idő, amikor meglakoltok azért a sok gazságért, amit velem és a kicsinyekkel műveltetek”*. Am Krisztus inkább méltósággal és türelemmel viselte el, hogy belőle gúnyt üzzenek, s eközben nem fenyegetőzött. Ennek a magatartásnak is világítania kellene sokak szívében, ahogyan erről Péter apostol írt első levelében: *„...ha jót cselekedve és mégis szeretettel túrtok, ez kedves dolog Istennél. Mert erre vagytok elhívva, hiszen Krisztus is szenvedett éretteket, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek. Aki bűnt nem cselekedett, sem szájában álnok-*

ság nem találtatott, aki szidalmaztatván viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre.” (1Pt 2,20–23)

Jézusnak minden szava, tette, helyettes áldozata és feltámadása hatalmas világosság a posztmodern korban élő emberek számára is. Márpedig ha létezik ez az önzetlen és önfeláldozó szeretet és szolgálat, amit Krisztus bemutatott, akkor az az életminőség, amit élünk, nem más, mint ami megmaradt nekünk ebből a bűn által lepusztított életből, és amit itt „elfogyasztunk” néhány év vagy évtized alatt. Mi a vegetálást, a betegséggel és nyomorúsággal teli életet gondoljuk életnek – ez is az, mert egykor Istentől kaptuk, de az élet teljessége Krisztusnál van, sőt Jézus maga az Élet. Így szól ma hozzád is: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”* (Jn 14,6) *„Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”* (Jn 8,12)

Milyen jó, hogy olyan Istenünk van, aki mindent megtett, és ezután is meg fog tenni, hogy a valóban Krisztus-hívók – és nem csak annak látzóik – egyénileg és mint hívő közösség is megkaphassák ezt a mennyei világosságot, hogy azt bemutassák ennek a világnak. Jézusnak az volt a vágya, és most is ez, hogy tanítványainak elmondhassa: *„Ti vagytok a világ világossága, a hegyre épült várost nem lehet elrejtetni.”* (Mt 5,14). Ezért *„úgy világítson a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”* (Mt 5,16).

Amikor valaki az Úr Lelkének erejével megtanulja fékezni az indulatát, vagy amikor legyőzi magában az irigységet, amikor szövetségre lép szemeivel, hogy fiatal lányra vággal nem tekint (Jób 31,1), amikor meglátogatja a beteget, és netán még ki is takarít nála, ha összevágja egy tehetetlen idős néninek a tüzelőjét, olyankor az ember a világ világossága lett (Mt 5,14–16), mert mások számára is helyes példát mutatott. Ezzel a példájával Krisztusra irányítja a figyelmet, hogy ezt tőle tanulta, hogy általa mindez lehetséges, és hogy csak így érdemes élni. Bizony, szeretetre és szolgálatra lettünk megváltva, nem pedig arra, hogy a saját tetszésünket és kényelmünket keressük.

Szerető Istenünk jóvoltából bibliai jóvendölés szól arról, hogy lesz a közeljövőben a hívőknek egy olyan csoportja minden nemzetből, nyelvből és ágazatból, akik Krisztus-követésük során olyan erkölcsi magaslatra és egymás iránti szeretetre fognak eljutni, amely a világ önzéssel fertőzött sötétségében nagy világosságot fog gyújtani sokak számára: *„Kelj fel, és add ki világosságod, mert eljött világosságod ideje, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert íme, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad meglátszik.”* (Ésa 60,1–2) Amikor az Úrnak a dicsősége, az ő tiszta, szelíd, aláztatos és derűs jelleme meg fog látszani a Krisztusban hívőkön, akkor sokan a Krisztus második eljövetelét várók soraihoz csatlakoznak, ekkor fogják elválasztani a gyülekezetekben a búzát a konkolytól.

A pusztámból. Pongrácz Róbert (2018. február 2.)

„A hit leckéi”

Eredetileg a február 24-ei ifjúsági konferencia részére készült ez a szombatiskolai formában elkészített tanulmány. Bizonyos szempontból összefoglalása annak, amit „A hit leckéi”-sorozat közvetített. Sok testvérünk értékelte ezt a sorozatot, ezért tesszük közzé ezt a tanulmányt is.

„Az igaz ember hitből él.”
Miért fontos, időszerű üzenet ez ma számunkra?

1 Ki élhette át a vízözönt, és ki élheti át az emberi történelem végső válságát?

- Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú kortársai között. Istennel járt Noé... Mondta az Úr Noénak: Menj be te és egész házad népe a bárkába, mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben. (1Móz 6,9; 7,1)
- Amiképpen pedig a Noé napjaiban volt, akképpen lesz az Emberfiának eljövetele is. (Mt 24,37)
- Legyetek feddhetetlenek és tiszták az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette! (Fil 2,15)

Az igazvá válás útja, lehetősége a legfontosabb kérdés ma számunkra.

2 Mire lehet számítani, mikor kezdődhet a végső események nyitányát jelentő válság, ami után feltartóztatlanul haladnak már az események a végkifejletig? Akár a ma élők is megélhetik, különösen a fiatalok nemzedéke?

- Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzátok, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő... Hogyha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket alva! (Mk 13,33.36)

- Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről, meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, és lesznek éhségek, járványok, földindulások mindenfelé. Mindez pedig a vajúdási fájdalmak kezdete. (Mt 24,6–8)

Már ma is olyan a világhelyzet, hogy csupán a szeleket visszatartó angyaloknak köszönhető, hogy nem indult be még a Jézus által előre kijelentett eseménysorozat mint egy feltartóztatlan folyamat.

„Háború? – Átalakulóban a nagyhatalmi stratégiák... Néhány hete az Egyesült Államok új nemzetbiztonsági stratégiáról szóló dokumentumot tett közzé... Az új dokumentum szerint az amerikaiaknak megfelelő módon kell növelniük az elrettentő erejüket. Donald Trump már korábban kiállt az Egyesült Államok atomfegyverzetének a megerősítéséért... Az orosz katonai gondolkodásban olyan elméleti forogatókönyvek latolgatása is szerepel, amelyek harcászati atomfegyverek bevetésével számolnak egy konfliktus lezárása érdekében, abban bízva, hogy az ellenfél visszariad attól, hogy válaszként hadászati nukleáris eszközöket vessen be, utóbbi ugyanis a világvégét jelentené.” (168 óra, 2018. február 15., 39. o.)

Február 16-án kezdődött az 54. nemzetközi biztonságpolitikai konferencia Münchenben. „A vasárnapig tartó tanácskozások az idén »A szakadékba és onnan vissza« cím alatt zajlanak... Amint a rendezvény címe is sugallja, a hidegháborús hangulat, az egymásra halmozódó konfliktusok olyan bizonytalanságot keltettek a világban, amely a vezető politikusokat és a biztonságpolitikai szakértőket egyaránt komolyan aggasztja... 2017 során a világ ismét közelebb került egy fegyveres összetűzéshez.” (Népszava, 2018. február 17., 8. o.)

„Izzott a levegő Münchenben.” (Népszava, 2018. február 19., 1. o.) Egyes országok képviselői nyíltan, indulatosan fenyegették egymást. „Sebastian Kurz osztrák kancellár arra figyelmeztetett: hatalmi vákuum alakul ki azzal, hogy az Egyesült Államok egyre kevésbé foglalkozik a nemzetközi válságokkal.” (Uo., 8. o.)

3 Mi az igaz emberré válás egyetlen útja, lehetősége?

- Isten igazsága jelentetik ki abban [az evangélium által] hitből hitbe, miképpen meg van írva: az igaz ember pedig hitből él.
- Íme, felfuvalkodott, nem igaz benne a lelke, az igaz pedig a hite által él. (Rm 1,17; vö. Hab 2,4)
- Adjad, fiam, a te szívedet nékem, szemeid az én útjaimat megőrizték. (Péld 23,26)
- Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Tebenned bízok. (Ésa 26,3)

(Hogyan mutatja be az igaz ember ellentétét Hab 2,4? Mi az Istenre támaszkodással párhuzamos kifejezés Ésa 26,3-ban? Milyen kapcsolatot találsz e két kifejezés között: „hitből élni”, „Órá támaszkodni”? Mit jelent az, hogy Isten igazsága „hitből hitbe jelentetik ki”, azaz adatik a hívőnek?)

A hitet – a valódi hitet – így határozhatjuk meg: életünk, önmagunk rábízása Istenre, folyamatos Istenre támaszkodás, önátadás.

„A hit bizalom Istenben, bizakodás abban, hogy Ő szeret bennünket, és a legjobban tudja, hogy mi válik javunkra. A hit rábír bennünket arra, hogy saját utunk helyett az Ő útját válasszuk. A hit saját tudatlanságunk helyett elfogadja az Ő bölcsességét, gyengeségünk helyett az Ő erejét, bűnösségünk helyett az Ő igazságát...
Az Isten Igéje által folytatott élet azt jelenti, hogy egész életünket alárendeljük Istennek. Állandóan áthat bennünket szükségünk és függőségünk érzete. Szí-

vünk sóvárogni fog Isten után.” (Ellen G. White: Nevelés/Előtte az élet, 251., 256. o.)

„Krisztus igazságossága, azaz jelleme jelentetik ki hitből hitbe, vagyis jelenlegi hitedből annak a hitnek a növekvő megértésére kell jutnod, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket.” (Ellen G. White: A te igéd igazság, 167–168. o.)

4 Mit eredményez a valódi hit?

- Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt kegyelméből. (Fil 2,13)
- Lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, törvényeimet megőriztétek és betöltétek. (Ezék 36,27)

(Miért mondja Fil 2,13, hogy Isten előbb az „akarást” munkálja bennünk, azután a „véghezvitelt”? Ki cselekszi azt – valódi hit esetén – hogy „Isten parancsolataiban járnak” a hívő emberek? Miért teszi még hozzá: „törvényemet megőriztétek és betöltétek”? Mit jelent a törvény „betöltése”? – vö. Mt 5,17, Rm 13,10)

Az őszinte hit kis kezdeménye is értékes. A hitnek azonban olyan szintre kell növekednie, hogy Isten cselekszik bennünk, általunk, mi pedig együttműködünk vele.

Hogyan érhetjük el a hitnek ezt a szintjét, és hogyan gyakorolhatjuk a hitet?

- Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust. (Jn 17,3)

- Lakozzék Krisztus a hit által a ti szívetekben. A szeretetben meggyökerezvén és alapot véve... [megismerjétek], mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának. És megismerjétek a Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek Istennek egész teljességéig. (Ef 3,17–19)

- Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által. (Rm 10,17)

- Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyáddal, aki titkon van, és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván. (Mt 6,6)

A teljes bizalom Isten iránt – amit a valódi hit jelent – az Ő megismeréséből születik. A megismerésben való növekedéssel együtt növekszik a hit is. Isten megismerésében elsősorban a Biblia kutatása, olvasása által növekszünk, amennyiben kinyitjuk fülünket, szívünket, és „meghalljuk”, amit Ő Igéjén keresztül mond nekünk. Az önátadás gyakorlásának helye, alkalma pedig a sietség nélküli és lélekben, Isten jelenlétébe emelkedő imádság. Az imádság Istenre figyelő csendjében intenzíven tud munkálkodni bennünk a Szentlélek.

„Sokan vannak, akik még az áhítat idején sem nyelik el az Istennel való tényleges közösség áldásait. Túlságosan sietnek. Gyors léptekkel haladnak át a szerető Krisztus jelenlétének körén. Időznek ugyan egy rövid ideig a szent határokon belül, de nem várják meg az Úr tanácsát. Nincs idejük arra, hogy isteni Mesterükkel legyenek. Életük terheivel térnek vissza munkájukhoz... Akik így cselekszenek, sohasem fogják elérni a legnagyobb eredményeket, illetve mindaddig nem fogják elérni, míg meg nem tanulják az erő titkát. Időt kell adniuk maguknak arra, hogy gondolkodjanak, és

bevárják testi, szellemi és lelki erejük Istentől származó megújulását... Nemcsak egy pillanatnyi megállás erejéig időzni Krisztus jelenlétében, hanem személyes kapcsolatot ápolni vele, leülni az Ő társaságában – ez az, amire szükségünk van.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 258. o.)

Hogyan gyógyít ki minket az „énbetegségből” a valódi hit?

- Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érttem. (Gal 2,20)

- Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit törvénye által. (Rm 3,27)

- Találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján. (Fil 3,9)

(Hogyan viszonyul egymáshoz a mi „saját igazságunk” azaz a saját teljesítményünkkel elért igazság és „Isten igazsága”? *Lásd Ésa 64,5!*)

„[Az önszeretet] velünk született, nyilvánvalóan jogtalan kívánság, amelytől nem tudunk, de amelytől mégis szabadulnunk kell. Ám, egyetlen más vallás sem figyelmeztetett rá, hogy ez az önszeretet bűn, sem arra, hogy ebben születünk, hogy kötelesek vagyunk ellene szegülni, és egyiknek sem volt rá gondolja, hogy megadja nekünk a gyógyítás eszközeit.” (Pascal: *Gondolatok*, 492. töredék.)

Összeállította: Vankó Zsuzsa

Hálával tartozunk a szeleket visszatartó angyalok munkájáért!

Bevezetés

Az elemzők úgy látják, hogy a 2017-es év fordulópont volt. A második világháború után évtizedekig viszonylag stabil volt a világ béke. Azt kell érteni ezen, hogy újabb világháború nem jelentett közvetlen fenyegetést. Volt verseny az atomfegyverkezésben, volt hidegháború, de mintegy hetven évig nem tört ki az egész világot lángba borító újabb nagy háború a borzalmas második világégés után. Ugyanakkor mindig dült valahol helyi háború a maga rettenetével és összes nyomorúságával. Nemzetközi szövetségek létrehozása volt az egyik gátja az újabb világégésnek.

A 2017-es évben újból előtérbe kerültek a nacionalizmusok, bomlani kezdtek a nemzetközi szövetségek. Az Egyesült Államok – Donald Trump elnök megválasztása óta úgy tűnik – nem akarja viselni a felelősséget a világbékéért, a világ vezető hatalmaként. Ezt fejezi ki Trump elnök „Amerika mindenek előtt” jelszava. Ebben az évben már ilyen felvetések voltak olvashatók szalagcímben az egyik hetilap címlapján: „Háború? ...átalakulóban a nagyhatalmi stratégiák.” De nem csupán egy újabb, súlyos nemzetközi konfliktus kitörése fenyeget, hanem a klímaváltozás felgyorsulása is – annak minden következményével –, és úgyszintén az emberiség egyre jobban torzuló mentális állapota. Az egyházak, vallások egységtörekvései területén is gyorsuló változásokat tapasztalhatunk, amelyek által egyre jobban kirajzolódik az, amiről a bibliai próféciák szólnak: Jézus Krisztus eljövételét közvetlenül megelőzően globális vallási szövetség jön létre, amely összefonódik a világi hatalmakkal.

Hacsak az elmúlt hónapok híreit összesítjük is, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy Jézus

Krisztus isteni hatalommal történő szabadító közbeavatkozása lehet az egyetlen megoldása világnk jelenlegi sokoldalú krízisének. Csoda, hogy civilizációnk összeomlása még nem következett be. Nagy hálával tartozunk a szeleket visszatartó angyalok munkájáért! Könyörögnünk kell azért, hogy Isten rendeletére folytassák még valameddig számunkra felfoghatatlan, csodálatos munkájukat! Hiszen egyáltalán nem végeztük még el a magvetés feladatát, és nem készült fel egy hívő nép a késői eső kiárasztására, valamint a végső válságban való helytállásra. Máskor is idéztük, de ismét emlékeztetnünk kell erre a felhívásra: „**Súlyos felelősség nyugszik rajtunk... Kérjük imában Istent, hogy tartsa vissza a gonoszság erőit, s adjon még néhány év kegyelmi időt a Mester munkájának végzésére. Kiáltunk Istenhez, hogy az angyalok tartsák vissza a négy szelet, míg... a világ minden részében hirdetjük a figyelmeztést...**” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., A rövidesen bekövetkező válság c. fejezetből.)

Újabb kiterjedt nemzetközi konfliktusok fenyegetése

Miután az amerikai elnök bejelentette, hogy Izrael fővárosának ismeri el Jeruzsálemet, Erdogan török elnök ilyen kijelentést tett: „*A Jeruzsálemmel kapcsolatos amerikai döntés által okozott tűzvész fel fogja égetni a régiót és az egész világot.*” (Népszava, 2017. december 14.) Minek köszönhetjük, hogy ez nem következett be azonnal? Csakis a szeleket visszatartó angyaloknak!

A 2018-as év azzal kezdődött, hogy az amerikai és az észak-koreai elnök kölcsönösen atomtámadással fenyegették egymást. Megborzongott

a háta mind-azoknak, akik csak hallottak, olvastak erről a szóváltásról.

Jelenleg Szíriában folynak borzalmas harcok, a szíriai kormányerők, a szíriai ellenzék, a törökök, az amerikai bombázók között, háttérben az oroszok és az amerikaiak versengésével a térség feletti ellenőrzés megszerzéséért. Azt sejtik, hogy vegyi fegyverek bevetésére is sor került, mind a törökök, mind a szíriai kormányerők részéről. A legfrissebb hírek szerint nem tudták kimenekíteni a mintegy 400 ezer polgári lakost Kelet-Gutából, mert a menekülőfolyosót is tűz alá vették. Napokkal ezelőtt írta a sajtó, hogy nincs szó, amely leírhatná azt a poklot, amely Kelet-Gutában van, ahol totális humanitárius katasztrófa fenyeget.

A másik közel-keleti válságóc: A február 17-étől Münchenben tartott nemzetközi biztonságpolitikai konferencián az izraeli miniszterelnök

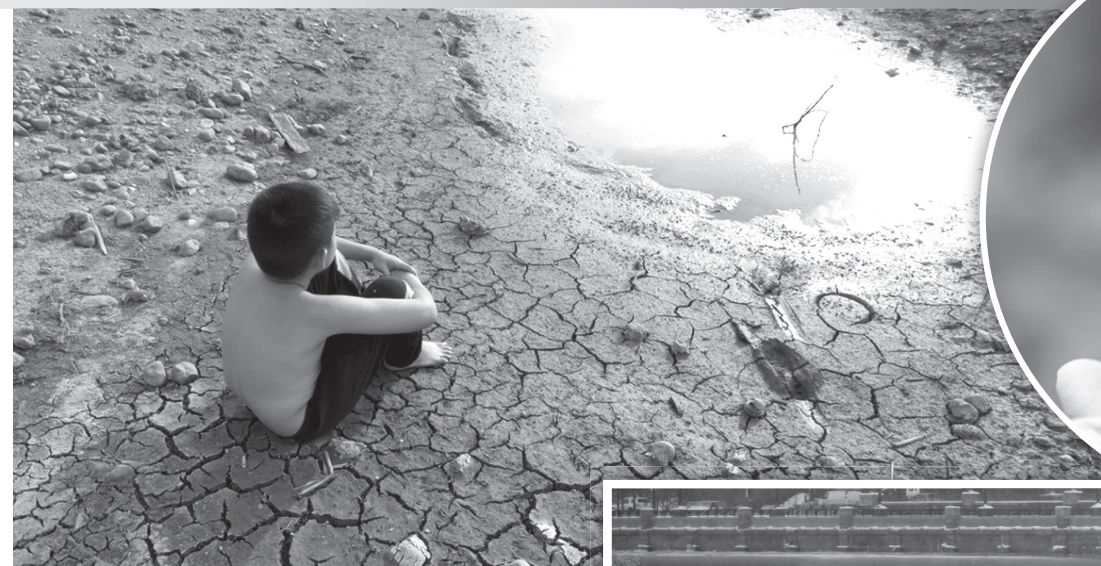
erélyesen figyelmeztette Irán külügyminiszterét: „Teherán ne tegye próbára türelmét és elszántságát.” (Népszava, 2018. február 19.)

Mennyire meg kell becsülnünk azt a békét, amit mi pillanatnyilag még élvezhetünk. A napokban azonban egyre többen hangot adtak annak, s le is írták ezt az aggodalmukat, hogy Magyarországon akár polgárháború is kitörhet az áprilisi választásokkal összefüggésben. **Mennyire okunk van könnyörögni saját országunkért is, és 1Tim 2,1–4 értelmében!**

A globális felmelegedés fokozódása és következményei

Hetényi Zsolt fizikus nyilatkozott arról, hogy „mióta mérések léteznek, az elmúlt év volt a legmelegebb, 1,1 fokkal volt magasabb az átlaghőmérséklet, mint az elmúlt 120 évben, tehát most már nagyon közel vagyunk ahhoz a két fokhoz.

Eközben, 2017-ben több szén-dioxidot bocsátott ki az emberiség, mint ennek előtte bármikor. Nemhogy csökkenne bármi az éghajlati egyezmények hatására, vagy mert megijedtünk, hanem inkább rosszabbodik. Ha realista akarok lenni, és azt vesszük figyelembe, hogy nem teszünk semmit, akár már 2030-ra összejöhet az a kétfokos emelkedés... Különböző tudományos jelentések szólnak arról, hogy a mostani életvitelünk mellett, ha nem változtat az emberiség az alapvető tevékenységformáin, főleg az energiahasználaton, **nagyon gyorsan összeomolhat az emberi civilizáció, hamarabb, mint gondolnánk. A mi nemzedékünk ezt megérheti.**” (www.baon.hu – Hetesi Zsolt: „Összeomolhat az emberi civilizáció.”)

„Az USA-ban Maine egyes részein 56, Massachusettsben pedig 43 centiméteres hó esett rövid idő alatt, 110 km-es sebességnél is gyorsabb metsző széllel. A déli féltekén, Ausztráliában viszont a nyár tombolt. Sydney-ben szinte megolvadt az aszfalt, és az emberek a tengerbe menekültek, miután 47,3 fokos hőséget mértek...” (HVG, 2018. január 11.)

Az egyesült államokbeli „Montanában -50 fokot, Minesotában -38 fokot mértek... Jéggé dermedt a Niagara.” (Népszava, 2018. január 5.)

„Az örök fagy birodalmába tartozó Jakutföld egyes részein -60 foknál is hidegebbet mértek a napokban.” (Népszava, 2018. január 18.)

Ezek az időjárási szélsőségek egyre komolyabb kárt okoznak a gazdaságnak is, főképpen a mezőgazdaságnak, amelyeknek a következményei tovább gyűrűznek.

„Megtörtént az elképzelhetetlen, egy modern nagyváros kifogy az ivóvízből... Fokvárosban [a Dél-afrikai Köztársaságban]... rövidesen a hadsereg osztja a szűkös fejadagot 4,5 millió embernek... Április 16-ra várják... a »nulladik napot«, amikor elzárják a csapokat... Sohasem fordult még elő, hogy a világ valamelyik nagyvárosá-

ban elfogy a víz. Nem tudni, hogy meddig tart majd a szükségállapot Fokvárosban, de egy biztos: minden helyi lakos élete a feje tetejére áll... Régóta halljuk, tudjuk, hogy a túlnépesedés és a klímaváltozás hatására a víz lesz az új arany.” (www.24.hu)

Az emberiség mentális állapota

„A tizenévesek egy kiránduláson is csak a telefonjukkal vannak elfoglalva, ha elveszik tőlük, dührohamot kapnak... Az okostelefonokat és a rajtuk futó szoftvereket fejlesztő cégek egy-

re több figyelmeztetést adnak ki arról, hogy milyen súlyos függőséget okozhat a közösségi média a gyerekeknek... Ember nincs szerintem, aki most meg tudja mondani, hogy 25-30 év múlva milyen hatásai lesznek nem is önmagában az internetnek, mint inkább a gyerekek közösségi média-használatának. Amikor kezdték vizsgálni az okostelefon hatásait, akkor még senki sem gondolta, hogy itt egy nagyon is valóságos addikcióról [függőségről] lesz szó. Senki sem sejtette 8-10 évvel ezelőtt, hogy a közösségi média a legerősebb függőséget okozhatja, ami az alkoholhoz, a droghoz vagy bármely más szer használatához hasonlít...

Az okostelefonok, a gyors internet és a közösségi média megadja a gyerekeknek az azonnali érzelmi szükséglet kielégítésének lehetőségét. A gyerekek azt szokja meg, hogy amit akar, az nagyjából azonnal teljesül. És azt hiszi, hogy a valóság-

világban működnek, amihez képest apa és anya az ilyen vagy olyan házasságával, ülve a kanapén, nyomkodva a tv távirányítóját, hát kicsit szürke, kicsit unalmas, és kicsit lassú.” (www.index.hu – Joób Sándor: Ha drogot nem ad a gyerekeknek, miért vesz neki mobilt?)

„Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) adatai alapján soha nem látott mértékben emelkedik a pszichiátriai zavarok gyakorisága, ami már óriási gazdasági és egészségügyi terhet jelent: **a WHO szerint 1996 és 2013 között világszerte 54,3 százalékkal emelkedett a depresszióval küzdők száma...** A probléma nem pusztán a fejlett országokban gyakori, hanem globális jelenség... Az információs társadalom és a média soha nem látott présbe kényszeríti az emberi gondolkodást: Egyre több, és egyre bonyolultabb információkkal kell dolgoznunk, gyakorlatilag folyamatosan kell tanulnunk, ma már szinte minden ágazatban...

Az elképesztő mennyiségű információ korábban soha nem látott terhet ró az ember pszichés teljesítőképességére. Az információs túlterheltség pedig növeli a stresszt, ez pedig depresszióhoz vezet... Egyes újabb kutatások szerint a természetes környezettől való eltávolodás is szerepet játszhat a mentális zavarokban, elsősorban a mo-

ban is úgy működnek a dolgok, hogy ha valamit megunt, elrontott, akkor onnan bármikor kiléphet, és újra próbálkozhat. Ami a legszomorúbb, hogy most olvashatjuk a lelkiismeret-furdalásból megszólaló, a fejlesztést annak idején életre hívó szakemberek sorait, miközben a következmény már itt van...

A gyerekek nem a valódi életet tanulják meg, hanem egy nagyon gyors tempójú, látszólagos érzelmekkel tarkított, pörgős, színes interaktív

dern városi életformát élők esetében... Acces to green; magyar kifejezés nincs még rá, azt jelenti: hozzáférés a zöldhöz. A legújabb tudományos eredmények a régi megfigyeléssel együtt alátámasztják: a depresszió megelőzésének, kezelésének egyik eszköze lehet természethez való visszatérés is.” (www.24.hu – Világméretű mentális és gazdasági katasztrófa fenyeget.)

Társadalmi válság: A gazdagok és a szegények közötti olló egyre inkább szétnyílik. A demokráciák ellehetetlenülése

„A társadalmi egyenlőtlenség egyre nőtt, elvezetett a 2008-as válsáig, amelynek alapbetegségét – kevesen döntenek, sokan kockáztatnak – hosszú távra nem sikerült orvosolni... Még az esélyegyenlőségre épülő Egyesült Államokban sem tekinthetjük normálisnak, hogy három ember – Bill Gates (Microsoft), Jeff Bezos (Amazon), Warren Buffett (részvénybefektető) – birtokol annyit az anyagi javakból, mint 16 millió polgár. Fél Amerika. Végzetesen szétnyílt az olló a demokrácia mintaállamában, ráadásul hihetetlen tempóban nő a szupergazdagok vagyona. Közben a háztartások ötödének semmije sincs, csak adóssága. Ez már veszélyezteti a demokráciát...

Nem egyszerűen arról van szó, hogy a világ szegényei a nyugati gazdagság szerint akarnak élni, hanem arról, hogy **a nyugati minta maga is szakadozik. Ennek az életmódnak az anyagi forrása a termelés-(manipulált) fogyasztás által pörgetett verseny szülte innováció, ami – jelenlegi, természeti erőforrásokat felzabáló formájában – katasztrófához vezet. Nemzetállamok közötti összecsapásokhoz a vízért, a nyersanyagokért.**” (Friss Róbert: A „massza” hangja. – Népszava, Szép szó melléklet, 2017. december 23.)

Az ökumenikus egységtörekvések további erősödése

Ismeretes, hogy a Vatikán és a Lutheránus Világszövetség 1999-ben Közös Nyilatkozatot írt alá

a hit általi megigazulásról, és ehhez 2006-ban a Metodista Világtanács is csatlakozott, majd 2017. július 5-én a Református Egyházak Világszövetsége is. A kör tovább bővült a 2017. november 5-én a westminsteri apátságban tartott ünnepi szertartáson, ahol az anglikán közösség is aláírta a Közös Nyilatkozatot.

Az alábbi idézet illusztrálja, hogy ma már szinte agresszív követelés, elvárás az ökumenikus egységtörekvésekhez való csatlakozás:

„Hadd kezdjem azzal, hogy provokatív perspektívát vázolok fel a teológia jellegét illetően: A teológia – a legáltalánosabb értelemben – vagy ökumenikus, vagy »szektás«. Nincs harmadik út. A teológiának az egyházat kell szolgálnia, úgy, mint Krisztus testét, nem pedig egy egyházat és annak hitvallását ebből a testből. A felekezeti hitvalláson alapuló teológia csak akkor legitimálható, ha az egy szent, katolikus (egyetemes) és apostoli egyházba való betagozódás felé tart. E nélkül az ökumenikus dimenzió nélkül elkerülhetetlenül szektás jellegű a felekezeti hitvalláson alapuló teológia, mert Krisztus teste helyébe a maga partikuláris hitvallását és hitvallási iratait állítja korlátot jelentő norma jelleggel.” (Michael Weinrich: Reformation and Ecumenism, Collegium Dictorum – Magyar Református Teológia, 2017/2.)

A következő idézet azért tanulságos, mert tükröződik benne az ökumenikus mozgalom egyik legjellegzetesebb vonása: a tanítás háttérbe szorítása, lényegtelennek tekintése.

„Az önmehtagadás lényege a következő: Jobban szeretem-e Krisztust, mint önmagamat? Jobban szeretjük-e Jézus Krisztust, mint a saját felekezetünket, a saját belső csapatunkat, a saját tanainkat, a saját írásértelmezésünket és a saját kegyességünket? Jobban szeretem a Krisztusban testvéremet, mint önmagamat? Tehát vallom-e, hogy aki hiszi, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó, az nekem Krisztusban testvérem?” (Steinbach József dunántúli református püspök nyilatkozata, aki a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöke. *Evangélikus élet*, 2018. január 28., 27. o.)

A tanítás megváltoztathatóságára, korszellemhez igazodására utalnak az alábbi sorok is, sajnos adventista szerző tollából:

„Mi, adventisták, hiszünk a szüntelen reformáció szükségességében. A változás az élet alaptulajdonsága: ami nem adaptálódik a környezethez, az megsemmisül, átlép felette az élet. Ami él, az születik, megújul vagy meghal. Ha hisszük, hogy

Keresztény-zsidó imaóra a budapesti Avilai Nagy Szent Teréz-templomban

az egyház Krisztus teste, akkor élő organizmusként (nem pedig halott organizációként!) kell vizsgálnunk. Ezért, ha a vallás él – változik. Benne van egy állandó elem: Isten, akiben hiszünk, bízunk, aki a változó világ körülményei között újra megszólít minket, de a változó korokban másként felelünk hívására.” (Szigeti Jenő nyilatkozata az adventisták 16. századi reformációhoz való viszonyulásáról, *Theologiai Szemle*, 2017/3., 204–208. o.)

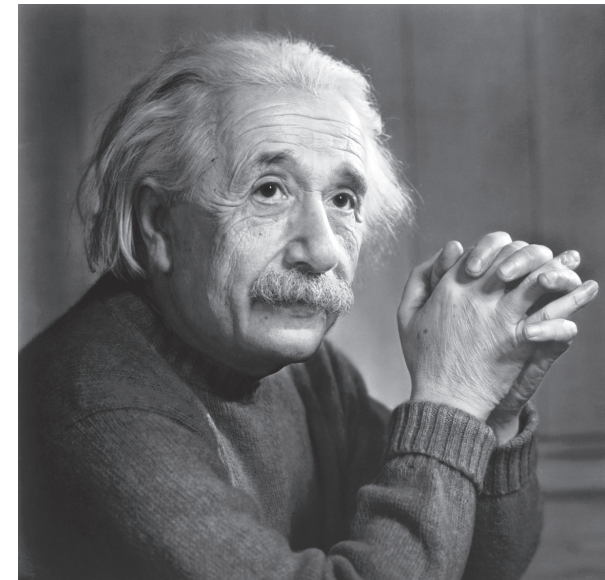
Megjegyezzük, a reformáció szó visszaalakítást jelent valamely normához, mértékhez képest, nem pedig egyszerűen változást. A szerző előzőleg hivatkozik arra, hogy az adventista egyház az „örökkévaló evangélium” hirdetését tekinti feladatának, de – ezzel ellentmondásban – utána a tanítás, a világgal közlendő üzenet állandó, szükségszerű, korszellemhez igazodó változásáról ír.

Jellemző, hogy az ez évi ökumenikus imahét közös anyagában, amelyet a közép-amerikai tag-

egyházak állítottak össze, központi helyre került egyrészt a jelen világ megjavítása mint az ökumené célja, másrészt pedig a szimbolikus cselekvések, amelyek mintegy a hiteles, tanításbeli tartalom hiányát hivatottak elfedezni. Idézzük az imahétre felkészítő felhívásból: „...idén egy feltűnő Bibliát vigyünk a templomba, és tegyük le a templom/gyülekezeti helyiség kitüntetett helyére. A szentírási szövegek felolvasása az istentisztelet során végig ebből történjen. Szükség van még három láncra is, amelyeket a szolgálattevők hoznak, és a Biblia mellé helyezik. A láncok a rabszolgaság, az emberi méltóságtól való megfosztottság és a rasszizmus kifejező jelképei... A vasláncot később élőlánccal is helyettesíthetjük, amely kifejezi... a modern rabszolgaság és az emberségtől való megfosztottság minden formája elleni közös cselekvést.” (www.uj.katolikus.hu – **Január 21-én, vasárnap** kezdetét veszi az ökumenikus imahét.)

A magyarországi hn. adventista unió elnöke, Ócsai Tamás ebben az évben is részt vett az imahét záró napján, 2018. január 18-án, a budapesti Avilai Nagy Szent Teréz-plébániatemplomban. Imádságot is mondott, a többi egyházvezetővel együtt: „Imádságot mondott Steinbach József református püspök, a MEÖT elnöke, Fabiny Tamás evangélikus püspök... Ócsai Tamás, a hetednap Adventista Egyház magyar unióelnöke. Kérték az örökkévaló Istent, hogy vezessen és tanítson minket, hogy a különbségek ellenére tanúságot tegyünk az egy Istenről, és toleráns világot építsünk. Az imaóra végén... Frölich Róbert országos főrabbi és Snell György esztergom-budapesti segédpüspök kérte Isten áldását az egybegyűltekre.” (www.magyarokurir.hu – Itt az idő, hogy tettekre váltsuk a fohászt – Keresztény-zsidó imaóra Budapesten.)

Összeállította: Vankó Zsuzsa

Albert Einstein (1879–1955)
Nobel-díjas fizikus,
a relativitáselmélet megalkotója

A tekintély átgondolatlan tisztelete az igazság legnagyobb ellensége.

Bárki, aki tudományos kutatásba fog, nem kerülheti el azt a meggyőződést, hogy abban, amit mi természettörvénynek nevezünk, valamilyen szellem nyilvánul meg. Mérhetetlenül kiválóbb szellem ez, mint az emberi értelem, s az embernek a maga szerény képességével alázatot kell érezni előtte.

Eredetileg valóban úgy volt, hogy mérnök leszek, de az a gondolat, hogy a kreativitásomat olyan dolgokra használjam, amelyek a hétköznapi élet praktikus oldalát szolgálják, s mindezt pusztán nyereségvágyból tegyem, egyszerűen elviselhetetlen volt számomra. Szerintem a gondolkodást önmagáért kell művelni, akár csak a zenét!

Ahol szeretet van, ott nincs átverés.

Az emberi lények csak úgy élhetnek értékes és harmonikus életet, ha képesek – az emberi természet korlátain belül – megszabadulni attól, hogy folyton az anyagi természetű vágyaik kielégítésére törekedjenek. Az igazi cél a társadalom szellemi értékeinek gyarapítása.

Az élet olyan, mint a biciklizés. Ha meg akarsz tartani az egyensúlyt, mozgásban kell maradnod.

Véletlennek azt nevezzük, amikor számításaink kudarcot vallanak.

Ítéljen mindenki a saját véleménye szerint, saját olvasmányai alapján, de ne azok után, amiket mások mondanak neki.

A legszebb, amit megérhetünk, az élet titkának keresése. Ez az az alapérzés, amely az igazi művészet és tudomány bölcsőjénél jelen van. Aki ezt nem ismeri, aki nem tud csodálkozni, elámulni, az – hogy úgy mondjam – halott, és a szeme kialudt.

Én sosem tanítom a diákjaimat, csak próbálom megteremteni a feltételeket, amelyekben tanulhatnak.

Amit nem tudsz egyszerűen elmagyarázni, azt nem is érted egészen.

Csak azt az életet érdemes végigélni, amelyet másokért élünk.

Én mindenkivel egyformán beszélek, a szeméttel ugyanúgy, mint az egyetem elnökével.

Kedves Utókor! Ha nem lettetek igazságosabbak, békeszeretőbbek és általában véve értelmesebbek, mint amilyenek mi vagyunk (voltunk) – no, akkor vigyen el benneteket az ördög.

A helyi gyülekezetek megújulása halaszthatatlanul szükséges

„Az igazságot követve szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a Fej, a Krisztusban, akiből az egész test szép renddel... egybeszerkesztette az ő segítségének... kapcsaival..., minden egyes tagnak a maga mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését...” (Ef 4,15-16)

„Ahhoz, hogy Isten egyháza földi templomhoz hasonlítson, építsük azt a mennyben mutatott minta szerint, nem pedig saját elképzeléseinkre támaszkodva!” (Ellen G. White: Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 215. o.)

Az Efézusiakhoz írt levélből idézett igében négy kifejezés kiemelkedő jelentőségű: 1. Az egyházépítő munkában ez legyen az alapelv, mindig, mindenben: „**az igazságot követve szeretetben!**” 2. Az egyházépítő munkának „**szép renddel**” kell történnie, hiszen megvan hozzá a mennyei építész által adott tervrajz. Ellen G. White írja: „Isten az arany mérőrudat [utalás Ezék 43–44. fejezetére] nem adta halandó ember kezébe, sem testületek kezébe, bármi legyen is a rangjuk vagy hivatásuk. Ez a mérce a mennyei Építész kezében van.” (Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 215. o.) 3. Nem emberi erővel kell megvalósulnia az építőmunkának, mert az épület „**az Ő segítségének kapcsaival**” szerkesztetik egybe. 4. „**Minden egyes tagnak a maga mértéke szerint való munkássággal**” kell részt vennie Isten földi temploma, azaz egyháza építésében. Passzív, tétlen gyülekezetet Isten nem áldhat meg! Leáll a templom

épülése, sőt visszafejlődés áll be, lerombolódik az is, ami eddig felépült, ha nem valósul meg e negyedek, fontos kívánalom.

Erről a témáról szólt január 28-ai országos értekezletünk. A február 18-ai országos küldöttgyűlésen pedig kiosztottuk „**A gyülekezetek megújulása, helyes alapelvek szerinti működése, munkálkodása**” című anyagot (38 A/4-es oldal), amelyet (módosításokkal és javításokkal a január 28-ai változathoz képest) füzetben egybefűzve minden prédikátor és gyülekezetvezető átvehetett.

Alapelveket és gyakorlati javaslatokat tartalmaz ez a füzet a gyülekezetek működésének és munkálkodásának minden területére vonatkozóan. Számba veszi, hogy jelenlegi gyakorlatunk mely területeken és pontokon tér el a mennyei mintától, azaz hol van szükség reformációra, hogy mindent hozzáigazítsunk a Szentírás és a bizonyágtételek által világosan kijelölt isteni útmutatáshoz. Sok mindenről tudjuk évek, sőt évtizedek óta, hogy gyakorlatunk nem az isteni elgondolásnak megfelelő, sajnos mégsem történt átörös mindedig a szükséges reformációt illetően.

Egyrészt talán nem értettük meg, hogy az áldások feltétele az Isten világos szava iránti engedelmség. Nem vettük komolyan ezt a bizonyágtételt: „**Isten visszatartja áldásait, mert nem dolgozunk összhangban utasításaival.**” (Ellen G. White: Bizonyágtételek, VII. köt., 6. o.) Másrészt mindannyian könnyen visszariadunk attól, hogy hozzálassunk megrögzött szokások megváltoztatásához. Kétségtelen, hogy elszántságot, odaadó buzgalmat, körültekintő, kitartó, aprólékos, folyamatos munkát igényel ez prédikátorok, gyülekezeti vének, vezetők és gyülekezeti tisztviselők részéről, a gyülekezetek tagjai részéről pedig megértésen alapuló, szívvel-lélekkel való együttműködést.

Nem is a saját erőnkkel kell és lehet megvalósítani a szükséges változásokat. Ezért kezdődik az említett összeállítás azzal, hogyan újítsuk meg és tegyük rendszeressé az imaórákat minden egyes gyülekezetben. Szüntelen könyörgésre van szük-

A templom újjáépítése

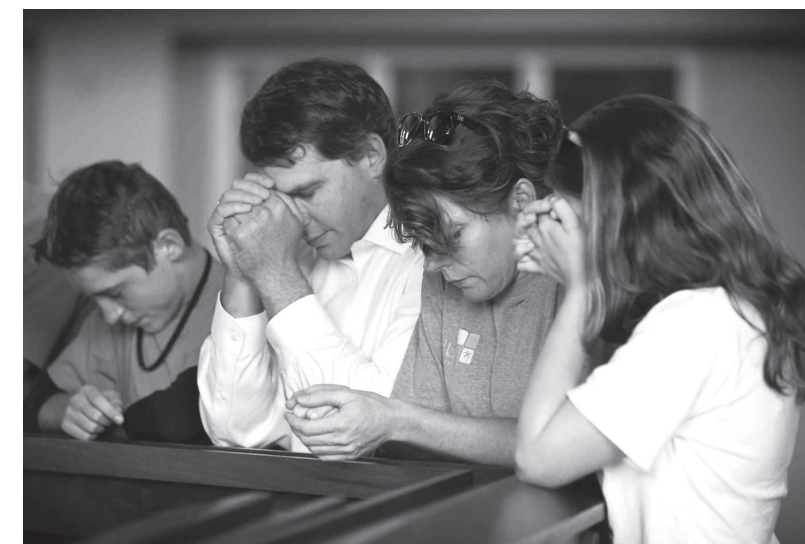
ség mindannyiunk szívének felülről jövő megindításáért, és ezzel párhuzamosan állhatatos előrehaladásra a megvalósításban. **Ha el-lankadnánk, ha megkísértene a feladás szándéka, akkor jusson eszünkbe a fenti bizonyágtétel: Mindaddig nem fogjuk elnyerni Isten gazdag áldását – amelyet pedig ránk szeretne árasztani – sem a gyülekezeti élet lelki megújulásában és megerősödésében, sem az evangelizációban, amíg nem követjük engedelmséggel az ő világosan elénk tárt, tudva tudott útmutatásait.**

Bárcsak beteljesedhetne rajtunk az, ami egykor megvalósult a babiloni fogságból hazatért júdabeliek életében, akikre Jeruzsálem romjai újjáépítésének a nagy feladata várt! Aggeus pró-

féta könyvében így olvashatunk erről: „**Meghallotta Zorobábel... és Jósua... a főpap, és a nép összes többi tagja az Úrnak, az ő Istenüknek szavát..., és megfélemlt a nép az Úr előtt... És szólt Aggeus, az Úr követe, az Úr küldetésében a népnek: Én veletek vagyok – ezt mondja az Úr. Felindította az Úr Zorobábelnek, Júda fejedelemének a lelkét, és Jósuának..., a főpapnak lelkét, és a nép összes többi tagjának lelkét: bementek, és munkálkodtak az Úrnak, az ő Istenüknek házában.**” (Agge 1,12–14)

„[A júdabeliek] nem merték semmibe venni a megismételt figyelmeztetést, hogy mind jólétük, mind Isten áldása az utasításoknak való tökéletes engedelmségtől függ. **Mihelyt elhatározták, hogy megteszik, amit az Úr mondott, Isten dorgálásai máris a bátorítás szavaira változtak. Milyen könnyőreletes a mi Istenünk! Ezt mondja: »Veletek vagyok.«** A mindenható Isten biztosítja népét, hogy ha engedelmesek lesznek, akkor oda állnak, ahol az Úr meg tudja áldani őket nevének dicsőségéért. Ha Isten népe Őrá támaszkodik, és Benne hisz, akkor az Úr meg fogja áldani őket.” (Ellen G. White: *A te Igéd igazság*, 105. o.)

Vankó Zsuzsa

Egyházon belül, vagy egy házon belül?

Mindennapjainkban sokszor gyötörnek gondok bennünket, kérdések tartanak láncokon, melyekre – sokszor a helytelen értelmezés miatt – képtelenek vagyunk normális válaszokat adni. De nem csak mindennapi életünk, hitéletünk is szenved ilyen kérdésektől. Nem tudjuk, hogyan közeledjünk más felekezetű emberekhez, a mindennapi élet dolgaihoz, mikor sütik ránk a közösségekben szitokszónak számító bélyegeket. Mikor leszünk „megalkuvók” vagy hitelveink megtagadói, esetleg elvtelen egységterekvés-hívók stb. Ötszáz év után újra el kell hangoznia annak az üzenetnek, amely leleplezi azokat, akik félelemmel akarják fenntartani a mesterséges egységet a felekezetekben, ezekben a mára már recsegő-ropogó, mégis olykor hatalmi erővel összetartani próbált szervezetekben. „Mi az igazság?” – tehetnénk fel a pilátusi kérdést. Az, hogy tévedtünk. Nem közösség az, ami annak látszik, s nem kötelező az, ami azzá vált. Jézus földi szolgálata alatt harcolt ezek ellen, és látva előre a jövő buktatóit, felkészített rá bennünket.

A fenti kérdések kapcsán el kell gondolkodnunk Lukács evangéliuma alábbi két igéjén:

„És mondta néki Jézus: Ne tiltsátok el: **mert aki nincs ellenünk** [ellenetek], **mellőtünk** [veletek¹] **van.**” (Lk 9,50)

„**Aki velem nincs, ellenem van;** és aki velem nem takar, tékozol.” (Lk 11,23)

Nem ellentétesek-e a kiemelt szakaszok? Nem mond-e ellent magának a Biblia ezeken a pontokon? Nemhogy ellent nem mond, hanem éppen egy mai probléma megoldását tárja elénk. Mert miről is szól e két ige?

Az első esetben valaki, aki Jézus nevében munkálkodik, a tanítványok rosszállását váltja ki,

s el akarják tiltani. Krisztus erre adja válaszul a „**mert aki nincs ellenetek, mellettetek van**” gondolatot. Talán nem volt igazuk a tanítványoknak? Hiszen, aki helyes úton jár, annak ide kell tartoznia, a látható közösségbe, fel kell vállalnia a sorsunkat, minket, csak itt válhat Isten követőjévé.

Egyrészt ez roppant érdekes, hiszen ők maguk tették bizonyosságát, hogy Jézus nevében szól, nem bírálták azért, amit tett, csupán úgy érezték, nem a cselekedetek a bizonyságok, hanem ők, a csoport, ezért kell ide tartoznia. Nem érzünk csöppnyi áthallást? Üdvözítő felekezet, egyház, csoport, egyesület? Ilyen régi ez a gondolat? Igen, ilyen régi. De ennek is két változata él most. Vagy valljuk, hogy mi vagyunk az üdvözítő egyház (mellékesen jegyzem meg, talán ez tisztességebb, még ha véleményem szerint téves is), vagy tagadjuk, hogy nálunk lenne az üdvösség, de valljuk, hogy hozzánk kell csatlakozni, hogy elérd a kívánt célt. S hogy miért veszélyesebb a második álláspont? Mert Isten választott népe valóban egy közösség, a kihívottak közössége. Csakhogy ez jelen van minden akolban, szétszórva, ahogyan Jézus is állította: „**Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók...**” (Jn 10,16) De eljön az idő, amikor maga az Úr fogja megkeresni az övéit: „**Mert így szól az Úr Isten: Íme, én magam keresem meg nyájamat, és magam tudakozodom utána.**” (Ezék 34,11) Krisztus is így folytatta: „**...azokat is kell, hogy vezessem, és hallgatnak majd az én szómra; és lesz egy nyáj és egy pásztor.**” (Jn 10,16)

De miért nem tartoznak ezek az emberek egy látható közösségbe, miért élnek külön? Az ok maga az ember. A Lukács evangéliumában lévő történetben valóban nem járt Jézus közvetlen környezetével a megrótt ember, de az biztos, hogy nem a Megváltó miatt, hiszen akkor nem cselekedett volna a nevében, ha nem értett volna egyet vele. Jézus látta a szívét. Talán régről hozott valamit, talán képtelen volt beilleszkedni a tanítványok közösségébe, mert – ahogyan most is – meg-

Phillip Galle (Pieter Brueghel után): Jézus, a jó pásztor (1565) – rézmetszet

rótták, megszárták valamivel. Talán csak néhány ember jelentette számára a közösséget, azok, akik hallgatták Jézus szavait, akiknek ő eszköz lehetett az Isten felé. De olvasunk róla még egy nagyon fontos dolgot: „nincs ellenünk”. Nem vádolt, nem bántott, nem bíralt, talán ismerte a saját akadályait, amiért nem tudott csatlakozni a tanítványokhoz. De túllépve ezen egy más akolban lévő juh lett belőle, mely Jézust képviselte. S az Úr elfogadta őt, bár nem volt velük testileg.

Nem fogadhat el azonban egy másik állapotban lévő embert. Akiről azt monda, hogy „**aki velem nincs, ellenem van...**” Aki tehát Krisztussal nem tart, járhat vele – ahogyan Júdás is –, de akkor is Jézus ellensége lesz.

Mit kell tehát kimondanunk a reformáció után ötszáz évvel? **Van üdvösség az egyházakon (értsd felekezeteken) kívül, de nincs Krisztuson kívül.** Akik megértik többek között ezt az elvet is, és nem ragaszkodnak a biztonságot nyújtó, falakkal körbe vett aklokhoz, amelyek falait sokszor emberi hagyományok, gondolatok, tekintélyek „téglaí” építik fel, azok Isten nyáját fogják al-

kotni. Ez a gondolat nem az Újszövetségben megjelenő kép, hisz az ószövetségi körülmetélés mozzanata ugyanerre vonatkozik, ezt példázza. Eltávolítani valami testit egy érzékeny részről, s így védtelenül állni a világ elé, csupán a hitünkkel, s bízni egyedül az Istenben, hogy meg tud és meg is akar védeni bennünket.

Hogy megértették-e ezt az üzenetet az Ószövetség emberei? Erről tanúskodnak Mózes („**Metéjétek azért körül a ti szíveteket, és ne legyetek ezután keménynyakúak.**” – 5Móz 10,16) és Jeremiás próféta („**Metéjétek magatokat körül az Úrnak, és távolítsátok el szívetek előbőreit, Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai.**” – Jer 4,4) szavai is.

De miért lehetnek a fenti gondolatok megnyugtatóak? Mert egy nyájnak lehetünk részesei, melynek olyan pásztorja lesz, aki „közülük” való, hisz emberré lett, megkísértetett, de nem vétkezett. Győzelmet szerzett ebben a testben, hogy mi is győzhessünk már ebben a testben, az Isten segítségével. János evangéliuma pontosan adja vissza ezt a képet, amikor a nyáj és a pásztor szavakat használja, hiszen a görög nyelvben ugyanaból a töből származnak, mint ahogyan a mi pásztorunk is része volt a nyájnak, a saját nyájának, hisz ugyanazt a testet vette fel magára.

Kovács Zoltán

1 Pontosított fordítása a szövegben szereplő ὁμῶν szónak.
2 Pontosított fordítása a szövegben szereplő κἀκεῖνα δέ με ἀγαγεῖν mondatrésznek.
3 Pontosított fordítása a szövegben szereplő ποιμνῆ szónak.

Istennel szerzett tapasztalataink az ének-zenei evangelizáció területén

„Dicsérem az Istennek nevét énekkel, és magasztalom hálaadással.” (Zsolt 69,31)

Írásunkban szeretnénk beszámolni a zenei szolgálattal a múlt évben végzett evangelizációról.

2016 augusztusában teljesen új helyszínen, Orfűn rendeztük meg zenei és Biblia-ismereti táborunkat. Az új helyszínen több nehézség és probléma is felmerült, de Isten megsegített bennünket mindenben, hogy fel tudjunk készülni a hangversenyekre, amelyek áldást jelentettek a hallgatóknak. Ezek közül az elsőt Orfűn tartottuk. Az orfűi Medvehagyma Ház már az ott tartott koncert másnapján feltette Facebook-oldalára a hírt az eseményről, amelyből most egy részletet idézünk:

Az orfűi Medvehagyma Ház

„Tegnap délután a Sola Scriptura Teológiai Főiskola Ének- és Zenekara jótékony célú egyházzenei hangversenyt tartott a Medvehagyma Házban! ...Az ének-és zenekar, valamint a Medvehagyma Ház nevében is köszönjük, hogy ilyen sokan megjelentek, és adományokkal segítették a nehéz sorsú gyermekeket! Emellett örülünk, hogy helyszínt biztosíthatunk és mi is részesei lehetünk eme csodálatos hangversenynek!”

Ilyen előzmények után tavaly ismét Orfűn tartottuk meg a táborot. Örömmel vártak vissza bennünket, mind a táborhelyek tulajdonosai, mind az önkormányzat munkatársai. Azt is jelezték nekünk, hogy az orfűi lakosok már érdeklődtek, lesz-e újabb hangverseny, mert az előző annyira megérintette őket. Természetesen ismét megtartottuk a hangversenyt Orfűn, emellett Pécsen, a Liszt Ferenc hangversenyteremben, valamint Budapesten, az Olasz Kultúrintézetben.

A tavalyi műsorban Bach a-moll hegedűversenye mellett szintén J. S. Bach művéből, a Jánospassióból adtunk elő részleteket. Hatalmas lelki élmény jelentett a megváltásról, az értünk hozott legnagyobb áldozatról énekelni, de a hallgatók közül is nagyon-nagyon sokan kifejezték köszönetüket azért a lelki élményért, amit a hangver-

senyek jelentettek számukra. Ehhez az is hozzájárult, hogy – zenei táboraink történetében most először – bevontuk a közönséget is néhány ismertebb korál éneklésébe. Mindenki kapott szöveggönyt, amelyben három korál kottája is benne volt, így ezeket a tételeket együtt énekelte az énekkar és a közönség. Valóban fel-emelő élmény volt, mindannyian éreztük, hogy Isten megáldotta ezeket az alkalmakat.

Egy – az Olasz Kultúrintézetben tartott koncerten résztvevő – vendégünk leveléből idézünk néhány sort: „Örömet szeretném kifejezni a tegnapi koncerttel kap-

A koncert az Olasz Kultúrintézetben

csolatosan. Már a kiválasztott darab is csodálattal töltött el hónapokkal ezelőtt, alig vártam ezt a napot, de a valós élmény felülmúlhatatlan lett. Nagyon köszönöm a szöveggönyt, hogy értésünkre válhatott az énekszó. Soha nem értettem az áriák szövegét, és most felfedezhettem a szöveggönyv alapján a többszörös szövegismétléseket, ezáltal élvezhetővé vált számomra. Arra nehéz kifejezést, jelzőt találnom, hogy részünk lehetett a darabban a közös éneklés által. Beleolvadtunk, nem kívül rekesztettek voltunk. A hangom minősége nem frusztrált, és a lelkem a dallamokra felszabadultan dalolhatott, dicsőíthette az Urat!”

Nagy örömünkre szolgált, hogy ennek a műsornak egy részét újabb művekkel kiegészítve előadhattuk novemberben Győrben, a város leggyönyörűbb hangversenytermévé átalakított egykori hatalmas zsinagógában. Közel tízéves hagyomány, hogy e helyen a Győri Advent Kórus

évente kétszer jótékonyági hangversenyt rendez. A megszólaló zeneműveket összekötő bibliai gondolatok emelik evangelizációs szolgálattá az ünnepi esteket, a közönség által felajánlott adományokkal pedig különösen rászoruló családok életét segítik. A főiskola énekkara és a győri kórus közösen vett részt az idei alkalmon.

Ezen az alkalmon a jótékonyági hangverseny kedvezményezettje a 25 éves Molnár Rita volt. Édesapja hosszú évekkal ezelőtt elhunyt, édesanyjával és egyetemista öccsével élnek egy háztartásban. Rita adventhívó édesanyjával régóta jár győri gyülekezetünkbe, készült a keresztségre is. November 8-án a zugligeti gyülekezetben szövetséget kötött az Úrral.

Rita szervezetét közel három éve egy világszerte ritka hematólogiai betegség támadta meg, ami súlyos vérszegénységgel

Molnár Rita keresztsége

jár, ráadásul idővel egyre romló tendenciát mutat. Sajnos gyógyszeres kezelésekkel nem sikerült megállítani a betegség elhatalmasodását, helyreállítani a vérképzőszervek működését. A fokozott vérszegénységgel járó állapot, a rendszeresen szükségessé váló transfúzió, vérátömlesztés általános gyakorlata, és annak szövődményei kilátástalanná teszik Rita egészséges jövőjét. Jelenlegi ismeretek szerint csak csontvelő-átültetéssel van egyedüli esélye a gyógyulásra. A család megélhetését egyedül Rita édesanyja biztosítja, aki a beavatkozás után azonban hosszú hónapokig – előreláthatóan fél évig – Rita folyamatos ápolása és a szigorú feltételekhez kötött otthoni környezet biztosítása miatt nem fog tudni dolgozni.

Nagyon hálásak vagyunk Istennek, mert a jótekonysági hangversenyen összegyűlt adomány előreláthatólag fedezni tudja a csontvelő-átültetéssel kapcsolatos kiadásokat.

Decemberben újabb három hangverseny megtartására nyílt lehetőségünk. Először a csepregi lakosságra, ahol a helyi művelődési házban hetedik alkalommal várták kórusunkat. Az azóta súlyos betegséggel küzdő igazgatónő a következőket mondta a hangverseny után:

„Nem tudok feloldódni azokon a rendezvényeken, amelyek a munkaidőm alatt az intézményemben folynak. A tiétek az egyedüli, ahol tiszta szívből, mint egy kívülálló, tudom hallgatni a műsort, és megmagyarázhatatlan békét érzek. Megnyugszom, elmélyedek, és teret adhatok szebb érzelmeimnek. Nem szeretném a helyi és a vendégegyesületeket kritizálni, de nálatok érzem egyedül a tisztaságot, őszinteséget, érdek nélküli önzetlenséget, és nincs bennetek semmi magamutogatás.”

Mások is többen kifejezték, hogy milyen csodálatos volt számukra a műsort hallgatni.

A hegyfalui idősek otthonában első alkalommal nyílt lehetőség a megfáradt, beteg és a sok esetben reményt vesztett időseknek és gondozóiknak énekelni. Az intézmény vezetője könnyes szemmel, kifejezhetetlen hálával és örömmel köszönte meg jelenlétünket. Egymás után többször elmondta (amit mi magunk is így élünk meg), hogy ilyen pillanatokért érdemes élnie az embernek, s kifejezte abbéli vágyát, hogy ismét láthasson és hallhasson bennünket ezen a helyen. Egy Parkinson-kóros néhai katonatiszt szintén elrészegülve köszönte meg a hallottakat, s elmondta, hogy az intézményben még ilyen mélyre ható koncertet nem hallott.

Budapesten, a Kőrösi Csoma Sándor Kőbányai Kulturális Központban tartottunk jótekonysági hangversenyt, mellyel a koraszülöttek és beteg újszülöttek mentésével-szállításával foglalkozó Peter Cerny Alapítványi Mentőszolgálatot támogattuk. Az alapítvány 29. éve végzi munkáját, állami támogatásban csak részben részesülnek. Közép-Magyarország területét látják el huszonegy órás szolgálatban: egy 24 órás orvosos autóval (rohamkocsival), egy 24 órás szállítóautóval és egy 8 órás szállítóautóval. Az újszülött intenzív osztály kinyújtott karjaként működnek: min-

den sürgős és életmentő beavatkozást el tudnak végezni ahhoz, hogy stabilizálást követően megfelelő intenzív centrumba szállítsák a segítségre szoruló, nem ritkán életveszélyes állapotban lévő, esetleg újraélesztést igénylő babákat. Nagyon sokszor már a szülőszobára odahívják őket, hogyha tudottan komplikációkkal terhelt szülés várható, így már az élet első pillanatától kezdve a neonatológiai csapat kezdheti meg a szakszerű ellátást. Emellett a már kezelésben részesült babákat különböző vizsgálatokra, beavatkozásokra is elszállítják, biztosítva a vizsgálat során a megfelelő szakmai háttérrel. Egyedülálló és anyagilag egyáltalán nem támogatott speciális tevékenységük a koraszülöttek szemészeti szűrése, amelyet a helyszínre telepített ún. retinakamerával valósítanak meg. Ezáltal nem kell a kis betegeket felesleges mozgatásnak, szállításnak kitenni, a szemészeti team megy az adott helyszínre, majd a kamerával készített felvételt a saját munkahelyén lévő szemészkamérral a távolból értékeli, eldöntve azt, hogy az illető szemecskéjének állapota igényel-e beavatkozást, vagy sem. Mindezen munkák és feladatok magas szinten való ellátásához

elengedhetetlenül szükséges a korszerű berendezések és eszközök, gépek és monitorok használata. Az állandó és napi rendszerességgel használt eszközök pedig természetesen gyorsabban amortizálódnak, így ezek pótlása, cseréje is szükséges. A mostani koncerttel speciálisan felszerelt kézi pulzoximéterek vásárlását támogattuk, melyeket kifejezetten jól lehet használni szülőszobai körülmények között. Az adományok összegéből két monitort vett az alapítvány, amelyek már használatba is kerültek.

A hangverseny végén az alapítvány vezetője és a polgármesteri hivatal képviselője őszinte szavakkal fejezte ki háláját nemcsak az anyagi támogatásért, hanem a hangverseny lelkeségéért, azért a lelki élményért, amelyben részesültek.

Természetesen ezeken az alkalmakon az énekzenei szolgálatokon túlmenően az Ige is mindig megszólal. Hálásak vagyunk ezért a lehetőségért, hogy az evangélium ilyen módon is terjedhet.

Ellen G. White *Előttem az élet* c. könyvében ezt írja: „A dicséret dallama a menny légköre, s amikor a menny érintkezésbe kerül a földdel, zene és ének csendül fel, hálaadás és dicséret szava...”

Az emberek nagy áldást nyertek feleletül dicsénekeikre... Az ének az egyik leghatásosabb eszköz arra, hogy bevésse a szívekbe a lelki igazságokat... A föld utolsó nagy válságának sötét árnyai közepette Isten világgossága a legfényesebben fog ragyogni, és a remény, a bizalom énekei a legtisztább és legfenségesebb dallamokban fognak felcsendülni.”

Hálásak vagyunk azért, hogy részt vehetünk sok-sok fiattal, testvérünkkel, barátunkkal együtt ebben a csodálatos, felemelő szolgálatban.

A Peter Cerny Alapítványi mentőkocsija

Nagyapám hittapasztalatai

Harminchárom év telt el azóta, hogy anyai nagyapám meghalt, de élete, Istenbe vetett erős hite, embertársaiért végzett szeretetteljes szolgálata örökre példaként marad meg emlékeimben, és mindazokéban, akik ismerték.

Egészen kisgyermekkorában, ötévesen veszítette el vidám, fiatal édesanyját, aki megtanította szépen köszönni, illedelmesen viselkedni, énekelni, verselni, és legfőképpen imádkozni. Ezt követően édesapja hamarosan újrَاهázasodott, és nagyapámnak két féltestvére született. Nevelőanyja a rokonság elmondása alapján elég szigorúan bánt vele, de a későbbiek során nagyapám ennek ellenére mindig szeretettel emlékezett meg róla, a „mamáról”, mert ő soha senkiről nem mondott rosszat, sőt meg sem hallgatta mások elmarasztalását, gúnyolását. Majd édesapja is meghalt, így tanulmányait nem folytathatta, bár nagyon jó képességű, tökéletes zenei hallással rendelkező gyerek volt.

Mivel meghalt a családfő, a családtagok eltartása, gondja-baja reá hárult. Egészen fiatalon el kellett mennie dolgozni, hogy megélhessenek. Egy vasöntőgyárba került, később mint vasöntő szakmunkás napi 10-12 órát kellett nehéz fizikai munkát végeznie – ezt követően naponta több kilométert gyalogolt a hosszú országúton, amíg elérte a vonatot, és a faluból a városba ért. Később, amikor megházasodott, és felesége meglátogatta a munkahelyén, azt mondta neki, hogy pontosan így képzelte el a „poklot”, ahol hatalmas katlanokban ég a tűz, nagy forróság és erős füst van, szenes, kormos, trágár emberek kiabálva emelik ki a kohóból a vörösen izzó, forró vasat.

A jó Isten azonban látta helyzetét, mert Ő különösen nem hagyja el az árvákat. Egy gyermekkori barátjával találkozáskor megismerhette a bibliai igazságokat, amelyeket nagyon hamar megértett és elfogadott. Úgy érezte, hogy mindent be is tudna tartani Isten örök érvényű erkölcsi törvé-

nyéből, a Tízparancsolatból a Szentlélek Isten segítségével, csak a 4. parancsolat, a szombat betartására nincs lehetősége munkahelye miatt, ahol csak a vasárnap volt szabad. Ekkor már féltestvérei felnőttek, de nevelőanyját, feleségét, anyósát, kisgyermekét és önmagát el kellett tartania. Döntenie kellett, hogy mi neki a legfontosabb: marad a jól jövedelmező állásban, vagy pedig rá tudja bízni életét és szerettei életét az Isten gondviselésére. Erősen imádkozva arra az elhatározásra jutott, hogy már egyetlen szombatot sem tölthet el munkával, és Isten törvényét nem hághatja át, mivel ha csak egyet is nem tart be valaki, akkor az egész érvénytelen lesz (Jak 2,10).

Döntött tehát, és kilépett a gyárból. Pár nappal ezután döbbenetes dolog történt: a hatalmas kohó váratlanul leszakadt, amely alatt nagyapám korábban mindennap állt és dolgozott, az alatta dolgozó emberek szénné égve szörnyethaltak.

Ekkor már biztos lett abban, hogy Istennek az ő életével célja van. Hamarosan új munkahelye lett, a munka után esti iskolákban tanulhatott, képezhetette magát, emellett önszorgalomtól több hangszeren kiválóan megtanult zenélni, amit a jó Isten dicsőítésére használt. Ezt követően az I. és később a II. világháború borzalmaival átélve sok-sok hittapasztalatot szerzett azáltal is, hogy a szemtől szemben harcokban megőrizte Isten attól, hogy a másik ember életét kioltsa vagy a másikat megsebesítse.

Mindezekért hálát adva Istennek, nagyon komoly missziós, iratterjesztő munkába kezdett. Az ország több területét bejárva, fáradságot nem kímélve házról házra járt, még a legutolsó, távoli házat vagy tanyát sem kihagyva prédikálta Isten Igéjét, terjesztette a Bibliát és a vallásos könyveket, iratokat. Ennek során többször csendőri megaláztatásokat kellett átélnie, de semmi nem rendítette meg a munkájában, mert ismerte Ésaías 42,6 versét, amelyben ez áll: „*Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom a kezedet*”, tehát nem volt oka félelemre vagy meghátrálásra. Nem a pénzkeresés, hanem embertársai megmentése, az örök életre vezető útra irányítás volt a célja. Útjaira többször felesége és fiatal lánya is elkísérte. Így nagyon sok emberrel ismertethette meg, ismerethették meg a Biblia tanítását, és több mint ötven embert vezethetett (vezethettek el) Isten Igéjéhez, a bibliai keresztséghez a Szentlélek Isten segítségével.

Nagyapám 90 évig élt, de életének utolsó napjaiban is hálaadással mondta el, hogy ha újrakezdené életét, akkor is csak ezt a munkát választaná, mert annál szebb, jobb, nemesebb feladata nem lehet az embernek, mint embertársainak Istenhez vezetése.

Buday Márta

Isteni gondviselés

2017. november 20-án Biatorbágyról Nagyatádra indultunk temetésre. A meteorológiai előrejelzés hideg, esős, sőt havas időt ígért erre a napra. Felhős, borongós volt valóban, de a Velenicei-tó környékén hatalmas, gyönyörű szivárványt láttunk. A hosszú út alatt néhányszor megálltunk. Nagyatádra érkezve már szikrázó, ragyogó napsütésben zajlott le a temetés, kicsit enyhítve a veszteség miatt érzett fájdalmat.

Ha már ilyen messzire kellett utazni, akkor Csokonyavisontán szerettünk volna meglátogatni egy nagyon kedves, idős rokon hölgyet is. Előtte még bementünk a nagyatádi Tesco áruházba, ahol a pénztárnál kiderült, hogy nincs meg a bankkártyám, amivel fizetni szerettem volna. Bár úgy tudtam, a kártya nálam van, gondolkodtam, mikor és hol használtam utoljára. Rájöttem, hogy ez Budapesten, az egyik Spar üzletben volt. Mivel emiatt ideges és szomorú voltam, inkább nem mentem be a látogatásra, az autóban maradtam. Közben már tanácsolták, hogy tiltassam le a kártyát.

A visszafelé úton egyszer csak váratlanul megálltunk egy benzinkútnál. Kérdezték a többiek, kiszállok-e. Én bizonytalan voltam, nem nagyon akartam kiszállni. De azért – igazi szándék nélkül – kiszálltam az autóból, és úgy éreztem, mintha valaki a hátam mögött terelgetett volna. A benzinkút ismerősnek tűnt, kérdeztem, hogy nem itt voltunk-e délelőtt. Mondták, hogy itt nem lehetünk, hiszen ez a visszafelé úton van, de lehet, hogy az autópálya másik oldalán voltunk egy hasonló benzinkútnál. Miután kijöttem a mosdóból, egy érdekes gondolatom támadt: kérdezzem meg az itt dolgozóktól, hogy van-e valamilyen kapcsolatuk a szemben lévő benzinkúttal. Ám rögtön el is vettem ezt az ötletet, hiszen nem használtam egész úton a kártyámat, csak Budapesten. Ezzel kifelé indultunk. Az ajtóban azonban megint erősen elém jött ez a kérdés. Visszafordultam, és nagy nehezen megkérdeztem, van-e kapcsolatuk

az autópálya másik oldalán lévő benzinkúttal, mert elveszett a bankkártyám, és szeretném megkérdezni, nem tudnak-e róla.

Magamban nem reméltem semmit, hiszen nem használtam a kártyámat aznap sehol. Két hölgy volt a helységben, mondták, hogy csak néhány napja dolgoznak ott, ők nem tudnak nagyon semmit, de van itt egy kolléga, aki már jön is be, megkérdezi őt. A férfi mindjárt adott egy telefonszámot az egyik hölgynek, aki áttelefonált a másik benzinkútra, hogy nem találtak-e egy bankkártyát.

És itt jött a teljesen váratlan fordulat. Csak annyit kérdeztek, mi a keresztnévem. Miután megmondtam, közölték, hogy megvan a bankkártyám. Nem akartam elhinni. Hiszen alig akartam kiszállni az autóból, de utána mintha Valaki vezetett volna, hogy ide menjek be, akkor is, ha úgy érzem, semmi szükségem erre. Majd amikor már majdnem kijöttem, az ajtóból visszavezetett, hogy kérdezzem meg, amit feleslegesnek és lehetetlennek tartottam. Ez csak Isten gondviselése és kézfogható vezetése lehetett.

Megköszöntem a segítséget a benzinkút dolgozóinak, és visszatérve az autóba, meglepett társaimmal közöltem, hogy megvan a bankkártya, csak át kell jutni az autópálya másik oldalára. Azonnal segítségemre siettek, hogy menjünk vissza. Szinte hihetetlen volt az egész történet.

Boldogan hálat adtam Istennek, mert teljesen éreztem, hogy ez csak Tőle jöhetett. Elhatároztam, hogy a nálam levő Nyitott Szemmel folyóiratot nekik ajándékozom. Odaérve még a személyi igazolványomat sem kérték – én mutattam meg nekik –, rögtön megkaptam a bankkártyámat egy zacskóban, melyre pontosan rá volt írva, hogy 10 óra 47 perckor találták meg. Én pedig örültem, hogy odaajándékozhattam egy Nyitott Szemmel magazint. Mondtam is, hogy talán ezért vezett el a kártyám.

Csodálatos a mi Istenünk, hogy érdemtelen-ségünk ellenére hogyan visel gondot rólunk, és hogy Ő a kellemetlen dolgokból is jót tud kihoz-

ni az Ő bölcsessége és szeretete által. Ha ilyen jelentéktelen dologban is így gondot visel rólunk Isten, akkor hogyan bízhatnánk Benne életünk nagy kérdéseiben is. Legyen áldott minden jószágáért mindenkor!

Bóka Erzsébet

Túrmezei Erzsébet ÚJ ÉVI KÍVÁNSÁG

*Láttam, Uram!
Egyik béna volt, a másik aszott, sárga...
vagy nem volt lába...
De a Te fényed hullt a betegágyra!
Hitükkel elrejtöztek Nálad,
és úgy hordozták mázsás terhüket,
a Te erőddel, mint a szalmaszálát.
És láttam szalmaszál alatt roskadókat.
Mert mázsás teher
könnyű, mint a kis szalmaszál, Veled.
De nélküled
a szalmaszál is mázsás súly lehet.
Új évbe indulok,
és nem tudom, mi vár rám.
Csak azt tudom: velem vagy, nem hagysz
árván.*

*Csak azt tudom: utam már kijelölted.
Mint bízó gyermek, járhatok előtted.
Te mérsz ki bút, örömet, munkát, terhet,
s irgalmad mindegyikbe áldást rejtett.
Csak egyet adj: hogy céliránt haladjak,
hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak!
És ha szereteted mázsás teherrel
tenné próbára ezt a gyenge vállat –
segíts úgy vinni mázsás terhemet
a Te erőddel – mint a szalmaszálát!*

A maradék lelki élete

Ima és erőfeszítés, erőfeszítés és ima – ez lesz a feladatod. Úgy imádkozz, hogy tudatosítsd, az eredményesség és a dicséret mind Istennek köszönhető; és dolgozz aszerint, hogy egyedül tiéd a kötelesség.

Egy napig, de még egy óráig sincs senki biztonságban imádság nélkül.

A cselekedetek nélkül imádkozó ember hamarosan megszűnik imádkozni is.

Szükséges, hogy mindennap egy órát elmélkedjünk a Megváltó életéről. Vegyük át pontról pontra, képzeljük el minden jelenetet, különösen a végsőket!

A gonosz elleni védekezés egyetlen módja, ha a Jézus Krisztus igazságába vetett hit által a Megváltó a szívben lakozik. Ha nincs élő kapcsolatunk Istenel, sohasem állhatunk ellen a szentségtelen hatásoknak: az önszeretnek, a saját vágyaink kielégítésének, a bűnre való csábításnak. Lemondhatunk számos rossz szokásunkról, egy időre elhagyhatjuk Sátán társaságát, de ha nem vagyunk közösségben Istenel, és nem vetjük alá magunkat akaratainak percről percre, vereséget szenvedünk. Az Üdvözítővel fenntartott személyes ismeretség és folytonos közösség nélkül kiszolgáltatottak leszünk az ellenség kénye-kedvének, és végül az ő parancsainak engedelmeskedünk.

Krisztus és keresztje legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legörömtelibb érzéseink tárgya.

A Biblia-tanulmányozás szükségessége

Egyetlen megújult szív sem tartható jó állapotban az Ige sójának naponkénti használata nélkül. Az isteni kegyelmet mindennap el kell nyerni, különben elvész a megtért állapot.

A keresztényeknek most kell előkészületeket tenniük azokra az eseményekre, amelyek rövidesen mindent elsöprő meglepetésként zúdulnak a világra. A Biblia szorgalmas tanulmányozásával, valamint *az életük és a parancsolatok közötti összhang megteremtésével* készülhetnek fel erre az időre.

Énok példája

Énok a mennybe ragadtatása előtt háromszáz éven keresztül járt Istenel, noha a világ állapota akkor sem kedvezett jobban a keresztény jellem tökéletesítésének, mint napjainkban. De hogyan járt Énok Istenel? Hozzászoktatta értelmét és szívét ahhoz, hogy állandóan érezze: a Mindenható jelenlétében van, és amikor tanácstalanság gyötörte, imái a megtartásért mennyei Urához szálltak.

Soha nem lépett olyan útra, amellyel megbántotta volna Istenét. Állandóan maga előtt látta Őt. Így imádkozott: „Taníts engem utadra, hogy ne-hogy vétkezzek valamiben! Mi volna kedves előtted? Mit kell tennem, hogy tiszteljelek Téged?” Így alakította állandóan útjait és tetteit a Teremtő parancsolatainak megfelelően, miközben bizalma töretlen és tökéletes volt mennyei Atyja iránt, és tudta, megsegíti őt. Önmagát megtagadva mindent az Örökkévaló akarata alá rendelt.

Énok azoknak az előképe, akik – Krisztus eljövetelek a földön élők közül – a mennybe ragadtatnak, anélkül, hogy halált látnának.

Énoknak ugyanúgy voltak kísértései, mint nekünk – az őt körülvevő társadalom sem volt barátságosabb az igazság iránt, mint amely bennünket körülvesz. A belélegzett levegő ugyanúgy bűnnel és romlottsággal telt meg, mint manapság, ő mégis szent életet élt. A saját korára jellemző bűnöktől makulátlanul mentes volt. Mi is így maradhatunk tiszták és romlatlanok.

Megemlékezés

Kovács Józsefről (1928–2017)

Hatalmas, szálfagyenes alakját akkor is barátságosnak érezhetted, ha szintén hatalmas tenyere magához szorította a tiédet. Arca mosolya fölött ilyenkor kigyúlt a szelíd szempár, és általában „kedves (vagy) drága testvérem”-nek szólított. Szókimondó, ugyanakkor békességre törekvő volt.

Haláltusáját, mondják, végigimádkozta a siklósi idősek ott-

honában, ahová duna-szekcsői otthonából élete utolsó napjaira beszállították.

Gyülekezeteket alapító és építő testvérünk távozott el közülünk, közel 90 éves korában. Végig mellette volt Jucika, a felesége, akivel együtt ki kellett költözniük Duna-parti otthonukból két évvel ezelőtt, mivel a partszakasz, ahol házuk állt, süllyedni, omlani kezdett. Testileg-lelkileg, nagyon legyengült, igen

megviselte az egyik óráról a másikra történt kiköltöztetés. A jó Isten irgalmába ajánljuk életét, ahogy mindannyiunkét is.

Nagyharsányban született. Az adventhitet 1947-ben Nagygyáradon ismerte meg, hetven éve keresztelkedett meg. A pécsi, mohácsi, bajai gyülekezetek létrehozásában segédkezett, építkezéseket is vállalt. Több mint harmincszor kellett munkahelyet váltania szombatünneplése miatt. Végül községében sírkő-

faragással foglalkozott. A báta-széki gyülekezet tagjaként fejte be életét.

Halála napján, december 25-én így szólt reggeli dicséretünk: „*Ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örökös-társai Krisztusnak, ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.*” (Rm 8,17)

Emlékét mindazok megőrzik, akik a szólásban való egyenességet és az Isten műve előrehaladásáért való munkálkodást mindig párosítani akarják.

Reisinger János

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu;
e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: 06-30/619-5901; illetve elektronikusan, a fenti e-mail-címen. A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

KÜRTSZÓ
AZ ÚJSÁG OLVASHATÓ AZ INTERNETEN IS:
<http://kurtszo.blogspot.hu>

Juhász Gyula: A hegyi beszéd

A Genezáret holdfényes vizén
Mint néma hattyú, halkan ring a csónak,
Fáradt halászok félhangon dúdolnak.
A Mester arcán boldog égi fény.

Ragyog a hegy ezüstös glóriában,
A ciprus bűvös illatot lehel,
A hold az ég tetőin vesztegel,
Köröskörül tavaszi újulás van.

Szöllő virágzik dús lankásokon
S a kékes árnyból, távol ormokon
Nászdala bűg az ittas gerlicéknek.

A földre ráborul egy mély igézet,
Jézus lehúnyja nagy, sötét szemét:
Halkan fölcsendül a hegyi beszéd.

(1905)